ఒక రాధ--ఇద్దరు కృష్ణులు

యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

జైలర్ తలెత్తి ఎదురుగా నిలబడ్డ స్త్రీ వైపు చూశాడు. జీవితం పండించిన అనుభవాల్తో కాంతి ఇంకిపోయిన శరీరం .... బహిర్గతం కాని మొఖం --

అతనికి జాలి కలిగింది. అంతకు అరగంట క్రితమే ఆమె తాలూకు ఫైలు పూర్తిగా చదివాడు. పన్నెండు సంవత్సరాల శిక్ష తరువాత ఆ రోజే విడుదల అవుతోంది ఆమె. ఇలాంటి స్త్రీ హత్య చేసిందంటే అతడికి నమ్మశక్యం కలగలేదు. కానీ నమ్మక తప్పదు. ఇంతకంటే అమాయకంగా, సాధువుగా కనిపించే స్త్రీలు రకరకాల నేరాలకి తన కళ్ళెదురుగ్గానే జైలు శిక్షలనుభవించటం తను చూశాడు.

"శారదమ్మా!"

ఆమె అతని కళ్ళల్లోకి చూసింది.

"తెలిసో, తెలియకో -- క్షణికావేశంలో నువ్ చేసిన పనికి ఎంత పెద్ద శిక్ష అనుభవించావో చూశావా? నేననేది జైలుశిక్ష విషయం కాదు! జైల్లో ఉన్న కాలంలో కోల్పోయిన జీవితం గురించి..."

ఆమె చూపులు మరల్చుకుని నేల మీదకు చూడసాగింది. తన మాటలు ఆమెకు బాధ కలిగిస్తున్నాయేమో అనిపించిందతనికి. జైలు నుండి ప్రతి ఖైదీ బైటికి వెళుతున్నప్పుడల్లా ఈ మాటల్నే చెపుతూ వచ్చాడు. కొంత మంది వినేవారు కాదు -- చాలా మంది వినేవారు.

"సరే! జరిగిందేదో జరిగిపోయింది! ఇక నుంచయినా జాగ్రత్తగా జీవితం గడుపు! సరేనా?"

శారదమ్మకు కళ్ళ వెంబడి నీళ్లు తిరిగినయ్. పెదాలు వణికినయ్. ఏదో చెప్పాలని విశ్వ ప్రయత్నం చేసింది కానీ మాట పెగల్లేదు. పన్నెండు సంవత్సరాలు పెదవి విప్పలేదు. విప్పివుంటే శిక్ష ఎందుకు పడేది? అప్పుడు బయటపడని రహస్యం ఇప్పుడు అంతా అయిపోయాక తన నోటి నుంచి ఎందుకు బయటకొస్తుంది? గతం తాలూకు స్మృతుల్లో ఎప్పుడో సమాధి కాబడింది.

"వెళ్లి రా!" అన్నాడు జైలర్ "ఈ క్షణం నుంచీ నువ్వు స్వేచ్ఛా ప్రాణివి."

తన తాలూకు బట్టల మూట, మిగతా వస్తువులు తీసుకుని ఆమె జైలు గేటు దగ్గర కొచ్చింది. సెంట్రీ తలుపు తెరిచాడు. బయటి కొచ్చి నాలుగడుగులు వేసి ఓ సారి వెనక్కు తిరిగి జైలు బిల్డింగ్ వంక చూసింది.

పెద్ద ప్రహరీ ఆ బిల్డింగ్‌ని కనబడనీకుండా అడ్డుగా ఉంది. పధ్నాలుగేళ్ల జీవితానికి సమాధిలా కనబడుతోందా ప్రహరీ. వెనక్కు తిరిగి రోడ్డువేపు కొద్ది అడుగులు వేసింది. ఒక్కసారిగా చెవులు గింగుర్లెత్తేలా, మళ్ళీ వెనక్కు తిరిగి జైల్లోకి పారిపోవాలనిపించేలాంటి

శబ్దాలతో మెయిన్ రోడ్ కనిపించింది. కార్లూ, బస్‌లూ, ఆటోలూ, స్కూటర్లూ, రిక్షాలూ, ప్రవాహంలా నడుస్తోన్న జనం.

కొద్ది క్షణాలు అలానే నిలబడిపోయి చూస్తూండిపోయిందామె.

పధ్నాలుగేళ్ల ఒంటరితనం తాలూకు ప్రశాంతత తర్వాత హఠాత్తుగా ఇలా మళ్ళీ ప్రవాహంలో కలవాలంటే ఏదో కొత్తగా, బెరుగ్గా ఉంది. కానీ కలిసిపోక తప్పదు. ఎన్నో విషయాలు తెలుసుకోవాలి. ముఖ్యంగా తన కొడుకు....

ముందుకి నడవబోయి చప్పున నిలబడి పోయిందామె. ఎదురుగ్గా తన వేపే చూస్తూ, చిరునవ్వుతో, కళ్ళనిండా నిరీక్షణతో ఒక యువకుడు నిలబడి వున్నాడు.

శారదమ్మ అనుమానంగా, పరీక్షగా, జ్ఞాపకాల్ని తవ్వుకుంటూ చూస్తోంది. అతడు దగ్గర కొచ్చేస్తున్నాడు. నెమ్మదిగా, ఒక్కొక్క అడుగే వేస్తూ.... వాడే! తన కొంగు పట్టుకుని తిరుగుతూ హఠాత్తుగా మాయమైనవాడు ... ఇంత పెద్దవాడై ... ఇప్పుడు ... ముఖ్యంగా ఈ క్షణంలో ఇలా ...

శారదమ్మ పరవశించిపోయింది! తన వెనుక నిలబడ్డ దుర్గంలాంటి జైలుని కూడా మర్చిపోయి "కృష్ణా!" అంటూ గొణిగింది. ఆనందంతో ఆమె గొంతు పూడుకుపోయింది. అతడి చేతుల్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని కన్నీళ్ళతో, ప్రేమతో వాత్సల్యంతో తడమసాగిందామె.

"ఎన్నాళ్లకి చూశాన్రా నిన్ను ... ఇక్కడ ... ఇక్కడ ఎదురు చూస్తూంది నా కోసమేనట్రా?" నమ్మలేనట్లు అడిగింది.

అవును మరి! హత్య జరిగినరోజు మాయమై ఇన్నాళ్ళూ ఒక్కసారి కూడా జైలుకిరాని కొడుకు సరిగ్గా తను జైలునుంచి విడుదల అయ్యేసమయానికి గేటు దగ్గర వేచి ఉండటం ... ఆశ్చర్యం కాక మరేమిటి ?

ఆ యువకుడు నవ్వి "నేనెవరిని అనుకుంటున్నావమ్మా నువ్వు ?" అని అడిగాడు.

"అదేమిట్రా కృష్ణా? అదేం ప్రశ్నా ?"

"నేను నిశ్చయంగా నీ కొడుకునే అనుకుంటున్నావా?"

"పరిహాసానికిది సమయం కాదు. అయినా ఇన్నేళ్ళు జైలులో వుండి వచ్చాక, కాలు బయట పెట్టిన మరుక్షణం, నువ్వు అనవలసిన మాటలేనట్రా ఇవి ? ఒక తల్లి తన రక్తం పంచుకు బిడ్డని కనుక్కోవటానికి ఒక్క చూపు చాలదట్రా?"

ఆ యువకుడు నవ్వాడు "ఇన్నేళ్ళ తరువాత ఎదురొస్తే, నువ్వు నిజంగా ఎలా ప్రవర్తిస్తావో తెలుసుకోవాలని అన్నానే అమ్మా, పద" అంటూ దారితీశాడు.

అంతలో ఓ కారు రివ్వున దగ్గరకొచ్చి స్లో అయింది. అందులో నుంచి ఓ రివాల్వర్ బయటకు కనిపించింది. మరుక్షణంలో రెండు గుళ్ళు వరుసగా ఆమె పక్కనుంచి దూసుకుపోయాయ్.

ఆ యువకుడు సమయానికి ఆమెను ప్రక్కకు లాగబట్టి బ్రతికిందిగానీ లేకపోతే రక్తపు

వాయువేగంతో వెళ్లి మిగతా వాహనాల ప్రవాహంలో కలిసిపోయింది. జనమంతా పోగయ్యారక్కడ.

"ఎవరిదా కారు?"

"కారుకి నెంబరే లేదు గురూ!" అంటున్నారెవరో.

"నేను లోపల ఉన్నవాళ్ళను చూద్దామనుకున్నాను గానీ అద్దాల్లోంచి లోపల ఏం ఉన్నదీ కనబడలేదు."

ఇలా రకరకాలుగా మాట్లాడుకుంటున్నారు.

శారదమ్మ కొద్ది క్షణాలవరకూ మామూలు మనిషి కాలేకపోయింది. తనని చంపటానికి ఈ ప్రయత్నం ఎందుకు? అందులోనూ ఇన్నేళ్ళ తరువాత ... ఆమె ఆలోచనలు పరిపరి విధాల సాగినయ్! ఆమె మనసులో ఉవ్వెత్తున ఆలోచనలు ఎగసి పడుతున్నాయ్! ఎవరికి అవసరం -- తన మీద ఇలా దాడి చేయటం? తన ప్రాణాలు కోల్పోవడం ఎవరికి ఉపయోగం ?

ఆలోచనల్లతోనే ఆమె ఆ కొడుకుతో కలిసి ఇంటికి చేరుకుంది.

"రామ్మా! కూర్చో! సరయిన భోజనం తిని ఎంతకాలమయిందో? చూడు ఎలా చిక్కిపోయావో?"

పన్నెండు సంవత్సరాల తరువాత కనపడిన ఆ ఆప్యాయతకి ఆమె కనుల నీరు తిరిగింది. ఇద్దరికీ కంచాల్లో అతనే భోజనం వడ్డించాడు.

భోజనం చేస్తూ వుండగా, "ఊఁ ఇప్పుడు చెప్పమ్మా, ఎందుకు వెళ్ళావు నువ్వు జైలుకి?" అని అడిగాడు.

శారదమ్మ చప్పున తలెత్తి అతడివైపు చూసింది. నిజంగా మురళికి తెలీదా తను జైలుకెందుకు వెళ్ళిందో?-- అయినా, ఏ తల్లి చెపుతుంది-- "నీ కోసమే -- నిన్ను రక్షించడం కోసమే నేను జైలుకి వెళ్లాన్రా" అని. కానీ అతడు ఊరుకోలేదు, రెట్టించాడు.

అంతలో దూరంగా రోడ్డుమీద పెద్ద చప్పుడు వినిపించింది. ఇద్దరూ మొహమొహాలు చూసుకున్నారు. అతడు లేచి కిటికీ దగ్గరకు నడిచాడు. అతడి అనుమానం నిజమైంది. నాలుగు మోటారుసైకిళ్ళు ఇంటి ముందునుండి సాగిపోతున్నాయి. అందుకే అంత శబ్దం. నలుగురూ ఆ ఇంటివైపు చూస్తున్నారు.

ఆమె ప్రాణం అపాయంలో వుందని అతడికి అర్థమైంది.

అతడు దగ్గిరకెళ్లి -- "అమ్మా, నువ్వు భోజనం చేశాక మనం మరో ఇంటికి వెళదాం. కొన్నాళ్ళపాటు అక్కడ వుందువుగాని" అన్నాడు.

"ఏరా! ఇది నీ ఇల్లు కాదా?"

అతడు జవాబు చెప్పలేదు. అప్పటికే తన ఆలోచనల్లో మునిగిపోయాడు. ఈమెని చంపటానికి ప్రయత్నిస్తున్న ఈ ఆగంతకులు ఎవరో వారికి తను సరిగ్గా బుద్ధి చెప్పబోతున్నాడు.

ప్రారంభం :

ఆ రోజునుంచే తనకి కష్టాలు ప్రారంభం కాబోతున్నాయని మురళీకృష్ణకి తెలీదు. రోజూలాగానే ఆ రోజు కూడా చాలా మామూలుగా తెల్లారింది. సూర్యుడు అలవాటు ప్రకారం తూర్పునే ఉదయించాడు. అంచేత ఎండ కూడా అలవాటు ప్రకారం తూర్పు వైపు కిటికీలోనుంచి మురళి గదిలోకొచ్చి, అతని మొఖంమీద పడి -- నిద్ర లేపింది. ఈ హడావిడంతా చూసి ఇక బావుండదని అలారం కూడా మోగింది. ఇక తప్పేట్లు లేదని మురళీ లేచి టవల్ భుజాన వేసుకుని, బ్రష్షూ, పేస్టూ వగైరాలకోసం అల్మారాలో వెతకసాగాడు.

శేషావతారం, కనకరావ్ ఇంకా గురకలు పెడుతూనే ఉన్నారు. ఈలోగా కొంపలు ముంచుకుపోయినట్లు తలుపులు దబ దబ బాదారెవరో.

"అలా బాదకంఁడ్రా బాబూ! అసలే గవర్నమెంట్ హాస్టలు.... వీక్ డోర్స్! వచ్చేస్తున్నా" గట్టిగా అరుస్తూ వెళ్లి తలుపులు తెరిచాడు. ఎదురుగా ప్రాణస్నేహితుడు సుధాకరం నిలబడి ఉన్నాడు.

"ఏంట్రా! అలా తెల్లారకుండానే వచ్చేశావ్? రాత్రంతా రోడ్లమీదే తిరుగుతున్నావా ఏమిటి?" అడిగాడు మురళి ఆశ్చర్యంగా.

"నీ మొహం. అదేం కాదుగానీ ఆ అయిదొందలూ అర్జంటుగా కావాలి."

మురళీకృష్ణ అదిరిపడి అతనివంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"ఏ అయిదొందలూ?"

ఈసారి సుధాకర్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

"నిజంగా మర్చిపోయావేమిట్రా?"

"మర్చిపోవడమేమిటి? ఏమిట్రా నువ్ మాట్లాడేది? సరిగ్గా చెప్పి అఘోరించలేవూ?" విసుక్కున్నాడు మురళి. అందులో ప్రొద్దునే నిద్రలేచిన బద్దకం.

"అదేరా! వారం క్రితం నువ్వు తీసుకున్న అయిదొందలూ."

"వారం క్రితం నీ దగ్గర అయిదొందలు తీసుకున్నానా?"

సుధాకర్ రెండు చేతులూ నెత్తిమీద పెట్టుకున్నాడు.

"నీకింత మతిమరుపు ఎప్పుడొచ్చిందిరా బ్రదరూ? చాలా ఆశ్చర్యంగా వుందే."

"ఒరే పక్షీ! నా జ్ఞాపకశక్తికేమీ ఢోకా లేదుగాని-- ఈ ఐదువందల సంగతేమిటో త్వరగా తేల్చు! నీకు అయిదొందలు అప్పు కావాల్సొచ్చి సరదాగా ఇలా డొంక తిరుగుడు కథ చెప్తున్నావ్ కదూ?"

సుధాకర్ విరగబడి నవ్వాడు.

"బాబ్బాబు! జోకులెయ్యకు! నువ్వు ఇంతవరకూ మాట ఎప్పుడూ తప్పలేదు. అలాంటిది రెండ్రోజుల్లో ఇస్తానని తీసుకుని వారం అయినా ఇవ్వకపోయేసరికి ఏ జ్వరమో ఏదో వచ్చివుంటుందని అనుమానించి ఇలా వచ్చాను."

జోకులు వెయ్యడు. వాడు సీరియస్‌గానే మాట్లాడుతున్నాడు. ఓ క్షణం ఆలోచించాడు. నిజంగా తను తీసుకున్నాడా? తీసుకుని మర్చిపోయాడా? నో ఇంపాజిబుల్! అన్నట్టు మొహం పెట్టాడు.

"నాదగ్గర డబ్బు లేకపోతే కదా నీ దగ్గర తీసుకోవడానికి. నేను డబ్బు విషయంలో చాలా ఖచ్చితంగా ఉంటాను. అయినా నా రూమ్మేట్స్‌నందరినీ వదిలి అప్పు కోసం నీదగ్గరకెందుకు పరిగెడతాను. అయినా ఎంతో అవసరమయితేగానీ ఎవరి దగ్గరా అప్పు తీసుకోను. వెంటనే తీర్చేసేవరకూ నిద్ర పట్టదు. అదీ వారం క్రితం తీసుకున్న అప్పయితే నేనింత ఘోరంగా మర్చిపోవడం ఇంపాజిబుల్. అయినా సరిగ్గా చెప్పు. ఇంతకీ వారంక్రితం అంటే ఎప్పుడురా?" అతన్నడిగాడు కృష్ణ.

"అదే మొదటి ఆదివారం ఉదయం ఎనిమిదిన్నర అవుతుందనుకుంటాను. 'అర్జంటుగా అయిదొందలివ్వు టైములేదు' అనేసి డబ్బు తీసుకుని అయిదు నిమిషాలేనా కూర్చోకుండా వెళ్ళిపోయావ్."

కృష్ణ ఉలిక్కిపడ్డాడు "ఆ ఆదివారంనాడు నేను ఉదయం పదిగంటలవరకూ రూమ్‌లోనే నిద్రపోతున్నాను. ఆ రోజు మబ్బుపట్టి ఎండ రాకపోవటం, అలారం టైంపీస్ మోగకపోవటం వల్ల తెల్లారుజామున ఏడింటికి మెలకువ రానేలేదు. ఆ రోజు అనుకున్నాను కూడా! నిద్రమాత్రలు వేసుకున్న వాడిలా పదింటిదాకా ఎలా నిద్రపోయానా అని, నాకే ఆశ్చర్యం కలిగింది ఆ రోజు..... అయినా ఒరేయ్! నువ్వు చెప్పేదంతా పరమ అబద్ధం అనడానికి ఒకటే ఋజువు. క్రిందటి ఆదివారం పదిగంటలవరకూ అసలు నిద్ర మెలకువ రాలేదు నాకు. అప్పటికయినా మన కనకరావ్‌గారు మాణింగ్ షో కెళ్దామని లేపబట్టి మెలకువ వచ్చింది...."

సుధాకర్ నవ్వాడు "ఒకోసారి అంతేరా! ఇలాగే మనం చేసిన పని గుర్తుండకుండా పోతుంది. నువ్వు నా దగ్గరకొచ్చిన సంగతి పూర్తిగా మర్చిపోయావ్! అంతే!"